

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΥ: «ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ»

Να πω καταρχάς πως πριν από αυτή την ιστορία δεν γνώριζα προσωπικά τον Παλαιστίδη, όπως δεν γνωρίζω ούτε τον Πετσόπουλο ούτε κανέναν από τους 49 που υπέγραψαν το κείμενο στήριξης των εκδόσεων Άγρα. Θέλω να πω δηλαδή πως η όποια μου εμπλοκή στην υπόθεση δεν έχει να κάνει με προσωπικά κίνητρα (είτε φιλίας είτε έχθρας) αλλά μοναδικό μου κριτήριο ήταν πολιτικές, ηθικές και πνευματικές αρχές.

Σε αυτή την υπόθεση από την αρχή υπάρχουν 2 διαφορετικά μεν αλλά αλληλοεφαπτόμενα και αλληλοτεμνόμενα ζητήματα.

Το ένα είναι η καθαυτή απόλυση: γεγονός που από μόνο του συνιστά βία κατάφορη και θέτει τον απολυμένο ενώπιον ενός πρακτικού και καθόλου θεωρητικού προβλήματος επιβίωσης, σε μια εποχή μάλιστα όπου οι πάντες απολούν και σχεδόν κανένας δεν προσλαμβάνει, όπου οι πενιχρές -ούτως ή άλλως- κατακτήσεις των εργαζομένων εξανεμίζονται. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε, ότι ειδικά σε μία τέτοια συγκυρία, μια απόλυση είναι σαν να πετά κανείς τον απολυμένο σε παγωμένη θάλασσα δίχως σωσίβιο.

Απολύσεις ασφαλώς γίνονται πολλές και καμία δεν είναι περισσότερο άδικη από άλλες. Αν κάτι διαφοροποιεί κάπως τη συγκεκριμένη είναι η αγωνιστική, συνδικαλιστική δράση του Παλαιστίδη και το γεγονός ότι η απόλυση έγινε λίγες μέρες μετά την προσφυγή του στην Επιθεώρηση Εργασίας. Εμπειρείχε δηλαδή η συγκριμένη απόλυση ένα επιπλέον, ξεκάθαρο σημειολογικό μήνυμα, πέρα από την προφανή βία οποιασδήποτε απόλυσης: Η διεκδίκηση ακόμα και των ελαχίστων που προβλέπει η αστική νομοθεσία υπέρ των εργαζομένων, οδηγεί σε απόλυση.

Για αυτά όμως δεν θα επεκταθώ. Αρμοδιότερος να μιλήσει είναι ο ίδιος ο Παλαιστίδης και οι συνάδελφοί του.

Περνάω τώρα στο δεύτερο στοιχείο που έκανε αυτή την υπόθεση κάτι πολύ ευρύτερο από μια οποιαδήποτε εργασιακή διαφορά και για αρκετές μέρες αποτέλεσε ένα από τα πιο πολυσυζητημένα θέματα.

Μία απόλυση –μολονότι αποτελεί μείζον γεγονός για τον ίδιο τον απολυμένο- συνήθως δεν βρίσκει χώρο ούτε στα μονόστηλα των εφημερίδων. Ένα τέτοιο γεγονός θεωρείται απλώς μέρος των αυτονόητων και καθημερινών απωλειών ενός χαμηλής έντασης πολέμου που διεξάγεται νυχθημερόν υπό καπιταλιστικές συνθήκες.

Με τη συνθήκη αυτή είμαστε λίγο-πολύ εξοικειωμένοι και την θεωρούμε, καλώς ή κακώς, περίπου αυτονόητη. Ωστόσο, αυτό που πολλοί δυσκολεύτηκαν να «χωνέψουν» και προσωπικά με ανάγκασε να πάρω θέση δημοσίως ήταν η εξοργιστική επιστολή των 49 διανοομένων που στήριζαν τις εκδόσεις Άγρα.

49 διανοούμενοι λοιπόν (αργότερα προστέθηκαν κι άλλοι) μεταξύ των οποίων και «βαριά ονόματα» που κατέχουν και διαχειρίζονται κρίσιμες θέσεις στα πανεπιστήμια, τον τύπο και τον εκδοτικό χώρο, αποφασίζουν αίφνης να πάρουν θέση για ένα «ταπεινό» -για τα δικά τους «κψηλά» ενδιαφέροντα- ζήτημα, αποφασίζουν να μιλήσουν με αφορμή την απόλυση ενός εργαζομένου. Προς έκπληξη κάθε εχέφρονος ανθρώπου όμως, η θέση που παίρνουν δεν είναι υπέρ του αντικειμενικά αδυνάτου, υπέρ αυτού δηλαδή που την επομένη της απόλυσης θα τεθεί αντιμέτωπος με το

χειροπιαστό και διόλου θεωρητικό ζήτημα της επιβίωσης, αλλά τάσσονται στο πλευρό του εργοδότη.

Ποιο είναι όμως το στοιχείο που προσδίδει ιδιαίτερη βαρύτητα σε αυτή την κίνηση; Ότι για πρώτη φορά ίσως με τρόπο τόσο ξεκάθαρο, ένα κομμάτι της διανοήσης που μέχρι τώρα δεχόταν την μομφή της απάθειας και κατηγορούνταν ότι ζει σε ελεφάντινο πύργο, ξαφνικά βγαίνει από το χρυσό κλουβί της, κατεβαίνει από τα παρνασικά ύψη των πνευματικών της ενασχολήσεων και έρχεται σε επαφή με την πραγματική ζωή. Και τι έχει να μας πει; Ότι το δίκαιο είναι με το μέρος του εργοδότη. Ότι το ποιοτικό προϊόν των εκδόσεων Άγρα αποτελεί εχέγγυο πως σέβονται την εργατική νομοθεσία. Ότι η απεργία σπλώνει το κύρος των εκδόσεων Άγρα και ότι αυτοί, οι υπογράφωντες, -και όχι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στην επιχείρηση- είναι σε θέση να γνωρίζουν τις συνθήκες κάτω από τις οποίες δουλεύουν οι αποθηκάριοι, οι πωλητές και οι κούριερ του εκδοτικού οίκου, και μπορούν να μας διαβεβαιώσουν ότι η επιχείρηση σέβεται τα εργασιακά δικαιώματα από την πρώτη μέρα της λειτουργίας της.

Ένα πολύ κρίσιμο σημείο της επιστολής των 49, αλλά και της επιστολής των 18 που ακολούθησε, που μάλλον πέρασε απαρατήρητο είναι ότι και οι δύο επιστολές ΔΕΝ αναφέρουν πουθενά το όνομα του απολυμένου Ντίνου Παλαισιτίδη. Ο εκδότης έχει όνομα, ο εκδοτικός οίκος επίσης, οι 49+18 έχουν ονόματα και βαρύγδουπες ιδιότητες, αλλά ο Παλαισιτίδης και στα δύο κείμενα είναι απλώς «ένας εργαζόμενος» ή «ένας απολυμένος». Τι συνιστά αυτή η υποσυνείδητη παράλειψη; Τι υποδηλώνει το γεγονός ότι στη συζήτηση που ακολούθησε από κανέναν σχεδόν δεν επισημάνθηκε το φρικαλέο αυτό γεγονός; Είμαστε άραγε τόσο εξοικειωμένοι όλοι με την εικόνα του εργαζομένου ως το «ανώνυμο, αναλώσιμο παιδί για τα θελήματα;». Έχει ενσταλαχτεί σε όλους μας η βασική για το καπιταλιστικό στρατόπεδο αντίληψη ότι ο εργαζόμενος ζει και υπάρχει απλώς και μόνο για να εκτελεί μια συγκεκριμένη εργασία; (Είναι γνωστό πως σε όλους τους χώρους εγκλεισμού και ιδρυματισμού –είτε άτυπους είτε τυπικούς- το πρώτο που χάνει ο «έγκλειστος» είναι το πρόσωπο και το όνομά του). Προς το παρόν δεν προχωρώ παραπέρα την σκέψη μου και ελπίζω στην κουβέντα που θα ακολουθήσει να πούμε κάτι και επ' αυτού.

Για να πάμε λίγο και στο θέμα της εκδήλωσης τώρα. Ποια θα έπρεπε να είναι η στάση των διανοουμένων απέναντι όχι μόνο στην ταξική πάλη, θα έλεγα εγώ, αλλά απέναντι στα πεπραγμένα της δημόσιας σφαίρας;

Αρχετυπικό παράδειγμα έντιμης στάσης διανοουμένου στον σύγχρονο κόσμο είναι ασφαλώς ο Εμίλ Ζολά και η θέση που πήρε με το περίφημο «Κατηγορώ» στην υπόθεση Ντρέφους.

Φυσικά, και πριν από τον Ζολά έχουμε παραδείγματα διανοουμένων που αγωνίστηκαν, διώχτηκαν ή ακόμα και πέθαναν για τις ιδέες τους, αλλά ο Ζολά αποτελεί σημαντικό παράδειγμα διότι τοποθετήθηκε δημόσια –και μάλιστα με μεγάλο προσωπικό τίμημα- για ένα ζήτημα που δεν τον αφορούσε άμεσα. Για μια υπόθεση, δηλαδή, που δεν τον αφορούσε ατομικά και δεν έθιγε ούτε τα συμφέροντά του, ούτε το έργο του, ούτε την πνευματική του δραστηριότητα.

Χωρίς ηρωισμούς, μεγαλοστομίες και άστοχους ιστορικούς παραλληλισμούς, αυτό θα περιμέναμε να κάνει σε κάθε περίπτωση και ένας διανοούμενος σήμερα. Εκμεταλλευόμενος το δημόσιο βήμα που μπορεί να διαθέτει, αξιοποιώντας προσβάσεις και διαύλους δημόσιας έκφρασης που δεν διαθέτει ένας «κοινός θνητός» να πει αυτά που δεν θα μπορέσει ποτέ να πει δημοσίως ο εκάστοτε διωκόμενος.

Αυτή ωστόσο είναι η μία όψη του νομίσματος. Στην άλλη όψη υπάρχει η εικόνα του διανοούμενου που προσκολλάται στην εξουσία, παραχωρεί εκδουλεύσεις

και προσπορίζεται ασφαλώς τα ανάλογα οφέλη. Κι αν στο παρελθόν η εξουσία νοούνταν αποκλειστικά με όρους πολιτικής ισχύος, σήμερα, όπως εύστοχα επισήμανε ο Φώτης Τερζάκης, «η ισχύς στην οποία το πνεύμα προσκολλάται δεν είναι μόνο, ή κυρίως, αυτή των πολιτικών –η οποία στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό γίνεται όλο και περισσότερο θεαματική και κούφια- αλλά εκείνη των επιχειρηματιών».

Αυτό νομίζω ότι συνέβη και στην υπόθεση Παλαιστίδη, οπότε 49 διανοούμενοι με απεριόριστη πρόσβαση στα ΜΜΕ έσπευσαν να υπερασπιστούν τον κ. Πετσόπουλο, που επίσης διαθέτει ικανές προσβάσεις στον δημοσιογραφικό χώρο. Το λυπηρό είναι ότι το μόνο αντίτιμο που είχαν να περιμένουν από αυτή τους την εκδούλευση, είναι μια επιμελημένη και καλαίσθητη έκδοση, μαζί με την ψευδαίσθηση της κατοχύρωσης μιας θέσης στην ιστορία των νεοελληνικών γραμμάτων, που πιστεύουν ότι θα τους προσφέρει η σύνδεση με έναν συγκεκριμένο εκδοτικό φορέα. (Εδώ νομίζω πως ο καθένας μπορεί να αναλογιστεί τι θα έπρατταν αν διακυβευόταν κάτι πολύ σημαντικότερο γι' αυτούς...) Ενδεχομένως σε κάποιους φαίνεται υπερβολική αυτή η θέση, αλλά αν ποτέ έτυχε να γνωρίσετε αντιπροσωπευτικά μέλη του συγκεκριμένου είδους διανοουμένων θα ξέρετε πως τα όσα λέω δεν απέχουν από την πραγματικότητα.

Για να το γενικεύσω λίγο, θα έλεγα το εξής. Στη χώρα μας, από τον Δεκέμβρη και μετά βλέπουμε με διάφορες αφορμές ένα κομμάτι της διανόησης να παίρνει θέσεις με αντιδραστικό, τουλάχιστον, πρόσημο. Η συντηρητική στροφή πολλών διανοουμένων –εκ των οποίων αρκετοί έχουν αριστερές καταβολές- και η αναφανδόν προσχώρηση και ενσωμάτωσή τους στο Καθεστωτικό στρατόπεδο είναι κάτι που πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας στα χρόνια που έρχονται. Όπως είπα και αλλού, μέχρι τώρα αναφερόμασταν με θλίψη στη σιωπή των διανοουμένων. Φοβάμαι ότι ο καιρός που θα παρακαλάμε να μην πάρουν θέση δεν είναι μακριά. Όσο για αυτούς που η δημόσια παρουσία τους με τα γραπτά τους ήταν προς μια προοδευτική και αριστερή κατεύθυνση, να πω μόνο το εξής: Το να καταγγέλλει κανείς την αδικία όταν συμβαίνει χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, ή να αναλύει ιστορικά και κοινωνιολογικά τις κοινωνικές δομές που την παρήγαγαν προ αιώνων έχει μεν την αξία του, αλλά το κρίσιμο είναι τι λέει κανείς όταν αυτή λαμβάνει χώρα εδώ, τώρα, δίπλα μας. Τα πραγματικά προβλήματα της ζωής δεν επιλύονται σε επιστημονικά συνέδρια και όποιος διανοούμενος δεν είναι διατεθειμένος να «λερωθεί» με τα «πεζά και ασήμαντα» ζητήματα της καθημερινότητας, καλά θα κάνει να σωπαίνει. Ειδάλλως, ας είναι έτοιμος να δεχτεί την κριτική που αρμόζει στη στάση του και ας μην μας κουνά επιτιμητικά το δάχτυλο ούτε να ανεμίζει σαν συγχωροχάρτι τα αριστερά του ένσημα. Σε τελική ανάλυση, είναι κανείς αυτό που κάνει και όχι αυτό που λέει.

Θα ήθελα τώρα να περάσω σε ένα ζήτημα που με αφορά και συζητήθηκε αρκετά αυτόν τον καιρό. Μιλώ ασφαλώς για την μη δημοσίευση του κειμένου μου στην Αυγή. Ζητώ προκαταβολικά συγνώμη για τον προσωπικό τόνο που θα έχουν τα λεγόμενά μου, αλλά είναι μια ευκαιρία να απαντήσω δημόσια σε όσα ειπώθηκαν και γράφτηκαν τις προηγούμενες ημέρες για αυτό το ζήτημα.

Την απόλυση του Παλαιστίδη την πληροφορήθηκα από κάποιο ομαδικό μείλ που μου είχε σταλεί από τον σύλλογο υπαλλήλων βιβλίου και χάρτου. Στις 17 ή 18 Φεβρουαρίου είδα στο διαδίκτυο το κείμενο των 49 το οποίο πραγματικά με εξόργισε. Δυσκολευόμουν να πιστέψω αυτό που διάβαζα. Βρήκα το τηλέφωνο του Παλαιστίδη, τον οποίο όπως είπα και στην αρχή δεν γνώριζα μέχρι τότε, μέσω ενός κοινού μας γνωστού και του είπα πως αν ο ίδιος έκρινε πως θα είχε κάποιο νόημα να

γίνει μια συλλογή υπογραφών με αντίθετη τοποθέτηση από αυτή των 49, ευχαρίστως θα υπέγραφα. Όσο όμως ξαναδιάβαζα την ανακοίνωση στήριξης των εκδόσεων Άγρα και τα ονόματα που την υπέγραφαν, τόσο δεν το χωρούσε το μυαλό μου. Στις 19 Φεβρουαρίου, είδα το κείμενο των 49 δημοσιευμένο στην εφημερίδα Αυγή που μέχρι τότε, αλλά και για αρκετές μέρες μετά όπως θα δούμε, δεν προέβαλε καθόλου την θέση του απολυμένου, όπως θα περίμενε κανείς από μια αριστερή εφημερίδα, και επειδή στο παρελθόν μου είχε γίνει μια ανοιχτή πρόταση συνεργασίας από τα Ενθέματα, με τη διαβεβαίωση πως μπορώ να γράφω ελεύθερα για όποιο θέμα θέλω, και πως τα Ενθέματα δεν λογοδοτούν στη διεύθυνση της εφημερίδας, σκέφτηκα πως αφού η Αυγή δημοσίευσε το κείμενο των 49 γιατί να μην δημοσιευτεί στην ίδια εφημερίδα και μια αντίθετη άποψη; Εξυπακούεται ότι αρχικά ενημέρωσα τον ίδιο τον Παλαιστίδη για την πρόθεσή μου –για να μην θεωρηθεί πως παριστάνω τον αυτόκλητο Ζορρό- ο οποίος μου είπε πως δεν είχε αντίρρηση. Στις 22 Φεβρουαρίου, λοιπόν, το μεσημέρι, και αφού εν τω μεταξύ επιβεβαίωσα ότι η παλιά πρόταση των Ενθεμάτων συνέχιζε να ισχύει, τους έστειλα το κείμενο.

Στο σημείο αυτό θα ζητούσα την προσοχή σας γιατί πολλά ψέματα γράφτηκαν και ακούστηκαν.

Το κείμενό μου είχα φροντίσει από την αρχή να είναι γύρω στις 1000 λέξεις (για την ακρίβεια ήταν 1094 και μάλιστα για λόγους πνευματικής εντιμότητας ενσωμάτωνα στο κείμενό μου και ολόκληρο το κείμενο των 49, ώστε να μην θεωρηθεί ότι διαστρεβλώνω τα λεγόμενά τους ή ότι τα παραθέτω αποσπασματικά), όσο ακριβώς είναι η «νόρμα» των λεγόμενων άρθρων άποψης στις αριστερές εφημερίδες. Στα δε Ενθέματα αρκετές φορές δημοσιεύονται και μεγαλύτερα κείμενα (μόνο την επίμαχη Κυριακή 28-2-2010 και την επόμενη μέτρησα γύρω στα 8 κείμενα ίδιου ή και μεγαλύτερου μεγέθους και όποιος θέλει μπορεί να επαληθεύσει τα λεγόμενά μου από την ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας). Συνεπώς, το ότι το κείμενό μου ήταν μακροσκελές, όπως έγραψε ο διευθυντής της Αυγής στις 26-2-2010, είναι το πρώτο τους ψέμα.

Στις 22 Φλεβάρη, λοιπόν, από τα Ενθέματα με ενημέρωσαν πως εξαιτίας εσωτερικών διαφωνιών είχαν συμφωνήσει να μην πάρουν θέση επί του θέματος. Την επομένη, 23 Φλεβάρη, -και ενώ οι αντιδράσεις για την μέχρι τότε στάση της εφημερίδας σχετικά με την υπόθεση Παλαιστίδη αυξάνονταν (σημειωτέων, δημοσιεύτηκε και ένα δεύτερο κείμενο της Πόλυς Κρημινιώτη με σαφή τοποθέτηση υπέρ των εκδόσεων Άγρα)- μου είπαν ότι το κείμενο δόθηκε στον διευθυντή της Αυγής Νίκο Φίλη για να αποφασίσει αυτός (ενός ανδρός αρχή, βλέπετε). Την άλλη μέρα το βράδυ, στις 24 Φλεβάρη δηλαδή, και ενώ είχαν περάσει 56 ώρες από την αποστολή του κειμένου μου, με ενημέρωσαν ότι δεν μπορούν να δημοσιεύσουν αυτό το κείμενο, και πως αν θέλω να τους στείλω ένα άλλο μέχρι 400 λέξεις. Η επίσημη αιτιολογία ήταν πως έχουν και **άλλα κείμενα** για το θέμα (Προσοχή στον πληθυντικό εδώ. Έχει σημασία όπως θα δούμε παρακάτω.) Φυσικά αρνήθηκα. Τους είχα στείλει ένα κείμενο 1000 λέξεων που άνετα μπορεί να δημοσιεύσει μια καθημερινή εφημερίδα της οποίας η Κυριακάτικη έκδοση είναι 56 πυκνοτυπωμένες σελίδες. Θα μπορούσαν επίσης, αν το πρόβλημα ήταν το μέγεθος του κειμένου, να το βάλουν σε δύο συνέχειες, πράγμα που φυσικά δεν μου πρότειναν ποτέ.

Είναι βάσιμη λοιπόν η κατηγορία περί λογοκρισίας; Ανοίγουμε το Λεξικό Μπαμπινιώτη και διαβάζουμε το λήμμα λογοκρισία: **Λογοκρισία: η περιοριστική επέμβαση στην πνευματική δράση κάποιου.** Ανοίγουμε και το Μείζον Ελληνικό Λεξικό στο ίδιο λήμμα και διαβάζουμε: **Ο προληπτικός ή κατασταλτικός έλεγχος που ασκεί μια εξουσία στα [...] έργα του γραπτού λόγου [...] με σκοπό να**

εμποδιστεί η διάδοση πληροφοριών και ιδεών αντίθετων από τις αρχές και τις επιδιώξεις της. Νομίζω πως δεν χρειάζεται να συνεχίσουμε με τα λεξικά.

Όποιος γνωρίζει πώς λειτουργούν οι εφημερίδες, ξέρει πως όποτε θέλουν να κόψουν ένα κείμενο επικαλούνται το μέγεθός του ή πληθώρα ύλης. Αυτή είναι η συνήθης πρακτική. Μα αν αυτή η δικαιολογία στέκεται για ένα περιοδικό με αραιή χρονικά κυκλοφορία, δεν στέκει με τίποτα για μια καθημερινή πολυσέλιδη εφημερίδα. Συνήθως δεν έχουν με τι να γεμίσουν την ύλη της εφημερίδας, όχι το αντίθετο. Και το συγκεκριμένο θέμα είχε αρχίσει να παίρνει τέτοιες διαστάσεις ώστε μια αριστερή εφημερίδα, αν ακριβώς δεν ήθελε να περιορίσει τις διαστάσεις αυτές, όφειλε να αφαιρώσει λίγο χώρο.

Η πανηγυρική επιβεβαίωση της εκτίμησής μου ότι δεν ήθελαν να δημοσιεύουν το κείμενο εξαιτίας του περιεχομένου του ήρθε στα Ενθέματα της 26 Φεβρουαρίου. Σε αυτό το φύλλο ξαναδημοσιεύτηκε το κείμενο των 49 (που ήδη είχε μπει μια φορά στην Αυγή), ξαναδημοσιεύτηκε το κείμενο των 18 (που επίσης είχε δημοσιευτεί μία φορά στην Αυγή) –για αυτά φαίνεται φτάνει και περισσεύει ο πολύτιμος χώρος της Αυγής, ώστε δημοσιεύτηκαν δύο φορές, για να τα εμπεδώσουμε προφανώς μιας και από το σχολείο γνωρίζουμε το ρητό ότι «η επανάληψη είναι μήτηρ μαθήσεως»- μαζί με ένα κατά τη γνώμη μου χλιαρό και ισορροπιστικό κείμενο του Στρατή Μπουρνάζου, που τοποθετούνταν υπέρ του Παλαιστίδη. Να σας θυμίσω μόνο ότι στην απάντησή τους για μη δημοσίευση του κειμένου μου, επικαλούνταν τα πολλά κείμενα που είχαν για το θέμα. Λυπάμαι, αλλά όσο κι αν έψαξα σελίδα προς σελίδα την εφημερίδα, δεν κατάφερα να βρω κάποιο άλλο κείμενο. Αν κάποιος από εσάς βρήκε, παρακαλώ ας με ενημερώσει.

Εδώ ανοίγω μία παρένθεση για να θέσω ένα ρητορικό ερώτημα: Το κείμενο του Μπουρνάζου που δημοσιεύτηκε στις 28-2 μαζί με μια έντιμη και αξιοπρεπή τοποθέτηση της συντακτικής ομάδας των «Αναγνώσεων» της Αυγής που δημοσιεύτηκε την ίδια μέρα ήταν τα πρώτα κείμενα που μπήκαν στην Αυγή και τοποθετούνταν, με τρόπο που σηκώνει πολύ συζήτηση όσον αφορά στο πρώτο, υπέρ του Παλαιστίδη. Το ερώτημά μου είναι το εξής: Ο Παλαιστίδης απολύθηκε στις 13 Ιανουαρίου. Το κείμενο των 49 βγήκε στο διαδίκτυο στις 17 Φεβρουαρίου και μπήκε στην Αυγή στις 19 Φεβρουαρίου. Πόσες μέρες χρειάζεται ένας επαγγελματίας δημοσιογράφος για να συντάξει ένα κείμενο 800 ή 1000 λέξεων; Και αν θέλουν να κάνω το ερώτημά μου ακόμα πιο συγκεκριμένο, ρωτάω: Αν δεν είχε αναπαραχθεί ευρέως στο διαδίκτυο το κείμενο που έγραψα, με το υστερόγραφο που το συνόδευε, και δεν ακολουθούσε γενική κατακραυγή, θα βλέπαμε έστω και μια ήπια τοποθέτηση υπέρ Παλαιστίδη στην «ανεξάρτητη εφημερίδα της Αριστεράς»;

Η ποσότητα ψεμάτων που καταναλώνουμε καθημερινά από τα ΜΜΕ είναι υπερβολική. Ας μην μας θεωρούν τουλάχιστον αφελείς. Κλείνει η παρένθεση.

Να προσθέσω μόνο για την ιστορία πως είμαι σε θέση να γνωρίζω πως κι άλλοι άνθρωποι προσπάθησαν να δημοσιεύσουν κάτι υπέρ του Παλαιστίδη σε άλλες εφημερίδες και με κάποιον μαγικό τρόπο αυτό δεν κατέστη εφικτό. Να πω επίσης πως διάφοροι φίλοι προσπάθησαν καλοπροαίρετα να βάλουν το κείμενό μου σε κάποιες άλλες εφημερίδες, πράγμα που επίσης δεν κατέστη δυνατό, τουλάχιστον μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (7 Μαρτίου). Αν για ένα «έλασσον» ζήτημα –σύμφωνα με τα γραφόμενα του διευθυντή της Αυγής στις 26 Φεβρουαρίου- συμβαίνουν αυτά, φανταστείτε τι συμβαίνει στα μείζονα.

Για να τελειώνω όμως -και συγγνώμη που μακρηγόρησα καθώς για τα τον προσωπικό τόνο σε ορισμένα σημεία- έχω να πω το εξής.

Ο αγώνας του Ντίνου Παλαιστίδη και του σωματείου βιβλιοϋπαλλήλων μάς δείχνει το εξής σημαντικό. Στα δύσκολα χρόνια που έρχονται, δεν είναι μάταιο να αγωνίζεται κανείς για τα αυτονόητα. Ασχέτως από «νίκες» και «ήττες», όποιος δεν παλέψει σαν τον Παλαιστίδη (για να κάνω κι ένα λογοπαίγνιο) είναι ο πραγματικός χαμένος.

Ο Ντίνος και οι συνάδελφοί του που του συμπαραστάθηκαν, αν μη τι άλλο κέρδισαν την αξιοπρέπειά τους· κι αυτό δεν είναι λίγο.

Κώστας Δεσποινιάδης